

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.965 van 10 april 2009
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 9 april 2009 tot teruggrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 april 2009, en van de beslissing van 9 april 2009 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan verzoekende partij eveneens ter kennis gebracht op 9 april 2009.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 april 2009 om 19.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor verzoekende partij, en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt te Zaventem aan op 9 april 2009, in het bezit van een Marokkaans nationaal paspoort voorzien van een visum.

Op 9 april 2009 nemen de met grenscontrole belaste overheden de beslissing tot teruggrijving van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing.

“op 09-04-2009 om 12.35 uur, is (...) M.L. (...) in kennis gesteld van het feit dat hem/haar de toegang wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen:

(...)

is met het oog op weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°)

in het SIS. Betrokkene staat SIS gesignaleerd door Duitsland onder nummer P042670489065”

Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een beslissing ter kennis gebracht tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

3.3. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Wat deze voorwaarde betreft voert de verzoekende partij het volgende aan:

“Verzoekster is een oude gepensioneerd dame van 67 jaar. Sinds de zwangerschap van haar schoondochter kijkt zij uit naar het geplande familiebezoek, meer nog nu het kleinzoon geboren is. Zij zag meerdere van haar familieleden al zeer lange tijd niet meer; het heeft haar zeer veel fysieke en materiële inspanning gevraagd om het visum te bekomen. De uitvoering van de bestreden beslissing is voor verzoekster een emotionele schok en houdt een ernstige schending in van het recht op eerbiediging van haar privéleven. Verzoekster heeft maanden, zoniet jaren, toegeleefd naar dit moment en gezien haar fysieke toestand is het ook niet zeker dat zij opnieuw de mogelijkheid zal hebben om de fysieke en materiële inspanningen te doen om een tweede keer naar België te reizen. Er kan immers snel een einde komen aan het leven.

Het teruggedrijven van verzoekster zal onherstelbare emotionele, morele en psychologische gevolgen hebben voor verzoekster en ontnemt haar misschien de kans om in de korte tijd die haar nog rest haar kleinzoon in haar armen te kunnen sluiten.

Een jaren oud probleem betreffende verblijfsdocumenten in Duitsland kan niet tot gevolg hebben dat verzoekster, na volledig conform de Belgische wetgeving een visum te hebben aangevraagd en verkregen, het verbod wordt opgelegd om haar familie in België voor een korte periode te komen bezoeken.

De teruggedrijving zal voor een oude dame van 67 jaar een ontegensprekelijk traumatische ervaring zijn en een schending inhouden van fundamentele rechten.

De Raad van State heeft met betrekking tot deze regelgeving reeds bepaald dat de schade die wordt veroorzaakt door het onrechtmatig raken aan fundamentele rechten als zwaar en onherstelbare schade moet worden aanzien. In een arrest van 1999 heeft de raad van State verder gesteld dat elke aanslag op het privé- en gezinsleven een risico op zwaar en moeilijk te herstellen schade uitmaakt.

Om al deze redenen zal de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden door de uitvoering van de bestreden beslissingen.”

In zover verzoekster verwijst naar de fysieke en materiële inspanningen die zij heeft moeten leveren om het visum te verkrijgen, wordt erop gewezen dat deze voorbijgaande inspanningen niet het gevolg zijn van de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat “een jaren oud probleem betreffende verblijfsdocumenten in Duitsland” niet tot gevolg kan hebben dat haar verbod wordt opgelegd om haar familie in België te komen bezoeken. Verzoekster lijkt hiermee te erkennen dat haar eigen gedrag aan de basis ligt van het door haar aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Ter terechtzitting zet verzoekster uiteen dat zij in 2004 uitgewezen is uit Duitsland omdat haar verblijfsdocumenten niet meer in orde waren. Het nadeel dat verzoekster inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen, mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (Rv.S 8 januari 2003, nr. 114.306).

De emotionele, morele en psychologische schade die verzoekster aanvoert te zullen hebben als gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is in principe herstelbaar. De omstandigheid dat verzoekster haar kleinzoon misschien nooit meer zal zien is hypothetisch.

In de mate waarin verzoekster een financieel nadeel aanvoert, merkt de Raad op dat een financieel nadeel in principe herstelbaar is, aangezien wie een financieel nadeel lijdt, zich tot de burgerlijke rechtbank kan wenden om een schadevergoeding te verkrijgen (RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271).

Verzoekster voert tevens aan dat op onrechtmatige wijze haar fundamentele rechten worden geschonden. Zij laat evenwel na in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel met concrete gegevens aan te voeren welke fundamentele rechten zij

bedoelt. In de mate waarin zij haar recht op een privé- en gezinsleven geschonden acht, maakt verzoekster met de hypothetische uiteenzetting dat zij haar kleinkind misschien nooit meer ziet en dat er snel een einde kan komen aan het leven, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk. Er wordt herhaald dat het aangevoerde nadeel deels aan verzoeksters eigen gedragingen te wijten is.

Alleszins, met de algemene uiteenzetting die verzoekster geeft, maakt zij niet in concreto aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ondergaan.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan niet worden aangenomen.

3.4. Er niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS.

A. DE SMET.